

Varga P. Ildikó:

Énidentitások. Fikció és valóság viszonya Pirkko Saisio *Ellenfény* című regényében

"Hajnali öt óra, a világ aranyba öntve. (...)

Őt látom az ellenfényben.

A mezőn keresztül felém tart. (...)

Június elseje, hajnali öt óra van, a világ aranyba öntve.

Ő is aranyba öltözött, valószínűtlen, finom palástba. Arcvonásai alig kivehetőek. (...)

Ott áll előttem.

Elnéz mellettem, mivel nem lát engem.

Gyorsan odébb lépek, mert nem akarom, hogy kíméletlen tekintetével megítéljen."

Ezekkel a mondatokkal kezdődik Pirkko Saisio regénytrilógiájának második kötete, az *Ellenfény* című. A mű fikcionalizált önéletrajzi regény, autofikció, melynek főhőse egy Pirkko Saisio nevezetű kamaszlány. A regényben az egyes szám első és harmadik személyű narrátor folyamatosan váltakozik. Bár a kamaszlány történetét a már felnőtt, befutott író, társ és anya Pirkko Saisio meséli el, a kétféle narrátor mind a két személyen, a kamaszon és a felnőttén keresztül is megszólal. A narrátori pozíció váltogatása mellett a fény is fontos szerepet játszik a kétféle identitás, a kamasz és a felnőtt, a kamaszt ábrázoló felnőtt és a felnőttlétre vágyó kamasz ábrázolásában.

A regény tulajdonképpen a már az első kötetben is felvetett, íróvá válás témáját boncolgatja úgy, hogy az iskolában, az anyanyelvi órákon is rosszul teljesítő kamasz tapasztalatait olvassuk azzal a tudással, mely az olvasó számára mindvégig jelen van: ezt a regényt egy befutott író írja fiatalabb önmagáról.